

Sygn. akt III Ca 469/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku III Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Gajewski (spr.)

Sędziowie: SO Elżbieta Milewska – Czaja

SO Elżbieta Płażyńska

Protokolant: sekr. sąd. Maciej Mądziel

po rozpoznaniu w dniu 27 czerwca 2017 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa K. S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w S.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda i pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gdyni

z dnia 21 marca 2017 r. sygnatura akt I C 246/16

1. oddala apelację powoda;
2. oddala apelację pozwanego;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 765 zł (siedemset sześćdziesiąt pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Elżbieta Płażyńska SSO Krzysztof Gajewski SSO Elżbieta Milewska – Czaja

Sygn. akt III Ca 469/17

UZASADNIENIE

K. S. wniósł pozew przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w S., domagając się zapłaty kwoty 6 284,26 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 5 300,26 zł liczonymi od dnia 31 lipca 2015r. do dnia zapłaty oraz kwoty 984 zł od dnia 05 września 2015r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że w wyniku kolizji drogowej, do której doszło w dniu 30 czerwca 2015r. w G. na ulicy (...) uszkodzeniu uległ należący do niego samochód marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Sprawcą

kolizji był kierujący pojazdem marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), który posiadał ubezpieczenie w zakresie obowiązkowego OC w pozwanym zakładzie ubezpieczeń, który nie zaspokoił roszczeń ze zdarzeniem tym związanym.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) z siedzibą w S. wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. Pozwany wskazał, że powód nie dysponuje prawem do odszkodowania, którego dochodzi w niniejszym postępowaniu, albowiem dokonał cesji wierzytelności na rzecz A. R. (1), o czym w dniu 13 lipca 2015r. poinformował pozwanego.

Wyrokiem z dnia 21 marca 2017r. Sąd Rejonowy w Gdyni w punkcie 1 zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5089,23 zł. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 5 sierpnia 2015r do dnia zapłaty; w punkcie 2 oddalił powództwo w pozostałym zakresie; w punkcie 3 zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2321,80 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu; w punkcie 4 nakazał ściąganie od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego (...) kwotę 102,01 zł. tytułem brakujących kosztów opinii biegłego do spraw wyceny pojazdów samochodowych.

Sąd Rejonowy orzekając oparł się na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

W dniu 30 czerwca 2015r. na ulicy (...) w G. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód osobowy marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność powoda K. S.. Sprawcą kolizji był kierowca pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), który naruszając przepisy ruchu drogowego doprowadził do zderzenia z pojazdem powoda. Sprawca kolizji miał zawartą umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych z pozwanym (...) S.A. z siedzibą w S..

Samochód uczestniczący w kolizji K. S. nabył w dniu 04 czerwca 2015r. od T. B., który z kolei zakupił je od J. C. w dniu 03 czerwca 2015r.

W dniu 04 lipca 2015r. powód zgłosił szkodę pozwanemu. W toku postępowania likwidacyjnego K. S. przełał wierzytelność z tytułu odszkodowania za szkodę powstałą w wyniku zdarzenia z dnia 30 czerwca 2015r. na rzecz A. R. (1), prowadzącego zakład (...) -mix przy ul. (...) w G.. O przelewie wierzytelności powód poinformował pozwanego w dniu 13 lipca 2015r. Celem cesji było umożliwienie K. S. dokonanie naprawy samochodu w systemie bezgotówkowym.

Pozwany uznał swoją odpowiedzialność za powstałą szkodę i decyzją z dnia 24 lipca 2015r. przyznał kwotę 15 089,87 zł tytułem odszkodowania za szkodę w pojeździe marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Kolejną decyzją z dnia 26 sierpnia 2015r. ubezpieczyciel przyznał dalszą kwotę 5 514,95 zł tytułem odszkodowania za uszkodzony pojazd. Wyплаты odszkodowania w łącznej kwocie 20 604,82 zł pozwany dokonał na rzecz A. R. (1).

Pismem z dnia 25 sierpnia 2015r. pełnomocnik powoda wezwał pozwanego do dopłaty odszkodowania w wysokości 5 300,26 zł z tytułu zwrotu pozostałych kosztów naprawy pojazdu oraz zwrotu kosztów pomocy przedsądowej i sporządzenia kosztorysu naprawy. Do wezwania dołączono sporządzoną na zlecenie powoda kalkulację naprawy. Mimo powyższego, pozwany nie zmienił swojego stanowiska w sprawie.

W dniu 29 grudnia 2015r. A. R. (2) dokonał na rzecz K. S. zwrotnego przelewu niezrealizowanej części wierzytelności przysługującej mu wobec pozwanego ubezpieczyciela z tytułu odszkodowania za szkodę powstałą na skutek uszkodzenia pojazdu marki V. (...) w kolizji drogowej, do jakiej doszło w dniu 30 czerwca 2015r. Wartość wierzytelności objętej umową określono na kwotę 5 300 zł.

Niezbędny technicznie i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy uszkodzeń w pojeździe powoda marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), powstałych w wyniku kolizji drogowej z dnia 30 czerwca 2015r., przy zastosowaniu średnich stawek za prace blacharskie i mechaniczne w wysokości 130 zł/rbg brutto i prace lakiernicze w wysokości 130 zł/rbg brutto oraz przy zastosowaniu części oryginalnych wynosi 25 694,05 zł brutto.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów oraz dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu wyceny pojazdów samochodowych A. S., dokonując ich oceny pod względem wiarygodności.

Sąd I instancji wskazał, iż spór pomiędzy stronami niniejszego postępowania koncentrował się wokół kwestii istnienia i prawidłowego wykazania przez powoda legitymacji czynnej do wytoczenia powództwa w niniejszej sprawie. Podkreślił, iż przedmiotem pisma powoda z dnia 13.04.2016r., złożonego zgodnie z zarządzeniem Przewodniczącego, było ustosunkowanie się do twierdzeń pozwanego zawartych w odpowiedzi na pozew, przedstawienie twierdzeń dotyczących przejścia na powoda wierzytelności dochodzonej pozwem oraz zgłoszenie na tę okoliczność dowodu. Opisany zakres pisma i okoliczności jego złożenia (zarządzenie Przewodniczącego wydane w trybie art. 207 § 3 k.p.c.) w świetle treści art. 207 § 6 k.p.c. nie uzasadnia tezy, że twierdzenia w nim podniesione winny zostać uznane za spóźnione. Niezależnie od powyższego, z przepisu art. 207 § 6 k.p.c. nie wynika bynajmniej, że niezgłoszenie w pozwie wszystkich dowodów, ostatecznie zamyka drogę do ich powoływania w toku dalszego postępowania. Odnosząc się do zarzutu braku legitymacji czynnej powoda do występowania w niniejszej sprawie Sąd meriti uznał, że powód uzyskał uprawnienie do dochodzenia wypłaty części odszkodowania w wysokości 5 300 zł na podstawie skutecznie zawartej umowy cesji wierzytelności z dnia 29 grudnia 2015r. W tym miejscu wskazać należy, że – wbrew stanowisku pozwanego – obowiązek poinformowania dłużnika o fakcie przelewu nie jest warunkiem skuteczności cesji. Wobec powyższego, podnoszona przez ubezpieczyciela okoliczność, że nie otrzymał od powoda powiadomienia o przelewie, nie ma znaczenia dla niniejszej sprawy.

Ustalając wysokość należnego powodowi odszkodowania z tytułu szkody w pojeździe wyrządzonej wskutek zdarzenia z dnia 30 czerwca 2015r., Sąd I instancji posiłkował się opinią biegłego sądowego z zakresu wyceny pojazdów samochodowych A. S., który zaopiniował, że wysokość niezbędnych i celowych kosztów naprawy auta powoda wyniesie 25 694,05 zł brutto. W tym stanie rzeczy – zgodnie z opinią biegłego – Sąd I instancji przyjął, iż celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt przywrócenia samochodu powoda do stanu sprzed kolizji wynosi w sumie 25 694,05 zł. Biorąc natomiast pod uwagę, iż w toku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił odszkodowanie w wysokości 20 604,82 zł to pozostała część należnego powodowi odszkodowania za szkodę wynosi 5 098,23 zł. Wobec powyższego, taką też kwotę, na podstawie art. 822 § 1 i 4 k.c. oraz art. 13 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda tytułem odszkodowania za szkodę poniesioną w dniu 6 września 2013r. Na podstawie art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych Sąd zasądził odsetki ustawowe od zasądzonej kwoty od dnia 05 sierpnia 2015r. do dnia zapłaty, oddalając dalej idące żądanie pozwu w tym zakresie.

Natomiast Sąd Rejonowy nie uwzględnił powództwa w zakresie żądania zwrotu kosztów przedsądowej pomocy prawnej oraz kosztów prywatnej opinii sporządzonej na zlecenie powoda w łącznej kwocie 984 zł. Zważyć bowiem należało, iż wydatki na pełnomocnika oraz na ekspertyzę zostały poniesione przez powoda dobrowolnie, bez dostatecznych podstaw do uznania ich za normalne następstwa zdarzenia wywołującego szkodę (uszkodzenie samochodu). Postępowanie powoda, powodujące poniesienie określonych wydatków, było wynikiem jego decyzji, a uszczerbek ten nie został poniesiony wbrew jego woli i w konkretnych okolicznościach sprawy nie pozostawał w ramach normalnego związku przyczynowego z uszkodzeniem samochodu. Jak wskazuje się w orzecznictwie, w normalnym związku pozostaje natomiast sięgnięcie po pomoc prawną w okolicznościach, w których stan zdrowia, kwalifikacje osobiste lub sytuacja życiowa poszkodowanego usprawiedliwiają stanowisko o niezbędności takiej pomocy w celu sprawnego, efektywnego i ekonomicznie opłacalnego przebiegu postępowania likwidacyjnego. Tego rodzaju koszty będą poniesione wprawdzie także zgodnie z wolą poszkodowanego, jednak decyzja o konieczności wydatków nie będzie swobodna, lecz wymuszona przez zdarzenie sprawcze, usunięcie skutków którego wymaga skorzystania z pomocy pełnomocnika (por. uchwała składu 7 sędziów SN z dnia 13 marca 2012 r., III CZP 75/11, LEX nr 1119650). W świetle przywołanego powyżej stanowiska judykatury, gdy strona korzysta z pomocy prawnej przed wytoczeniem powództwa wyłącznie z wygody, to poniesione przez nią koszty wynagrodzenia pełnomocnika nie podlegają kompensacie. W niniejszej sprawie bez wątpienia nie zachodzą okoliczności uzasadniające zasądzenie od pozwanego kosztów pomocy prawnej świadczonej przez нефachowego pełnomocnika na etapie przedprocesowym wymienione w przywołanym powyżej orzeczeniu. Sąd nie uwzględnił także żądania zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej opinii z uwagi na nieudowodnienie wysokości roszczenia. Powód do akt sprawy przedłożył bowiem zbiorczą fakturę opiewającą na kwotę 984 zł, w której nie wyróżniono, ile wynosił koszt sporządzenia przez rzeczoznawcę

majątkowego prywatnej kalkulacji szkody. Przypomnieć trzeba, że zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na stronie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, stosownie zaś do art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W okolicznościach analizowanej sprawy to powód powinien udowodnić istnienie dochodzonej wierzytelności, okoliczności jej powstania oraz wysokość, a Sąd nie miał obowiązku przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Nadto powód wystąpił o dowód z opinii biegłego już w pozwie, tym samym jest jednoznaczne, że zdawał sobie sprawę, że wycena przedprocesowa zostanie w procesie zakwestionowana i konieczne będzie sporządzenie kolejnej wyceny przez biegłego sądowego.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiódł pozwany, zaskarżając je w części obejmującej punkt 1, 3 i 4 wyroku, zarzucając mu naruszenie przepisów postępowania w szczególności art. 207 § 6 kpc w zw. z art. 6 kc poprzez:

- a. zaniechanie badania przez Sąd czynnej legitymacji procesowej Powoda przed merytoryczną oceną sprawy;
- b. zanegowanie, że pochodząca z 29 grudnia 2015 r. Umowa zwrotnego przelewu wierzytelności powinna zostać złożona wraz z pozwem datowanym na 25 stycznia 2016 r.;
- c. uznanie, że Umowa zwrotnego przelewu wierzytelności, z którego mogła być wywiedziona legitymacja czynna Powoda nie została złożona przez Powoda spóźniona;
- d. uznanie, że Powód sprostał zasadzie rozkładu ciężaru dowodu w zakresie wykazanie legitymacji czynnej pomimo tego, że złożył Umowę zwrotnego przelewu wierzytelności dopiero na zarzut Pozwanej, a także zarówno w pozwie jak i w dalszych czynnościach procesowych nie zaoferował innych wniosków dowodowych potwierdzających zarówno legitymację czynną jak i nadzwyczajne okoliczności, które uniemożliwiły mu zgłoszenie tego wniosku wraz z pozwem.

Wobec tak przedstawionych zarzutów skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa, obciążenie Powoda kosztami postępowania, zasądzenia od Powoda na rzecz Pozwanej kosztów postępowania za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego za I i II instancję wedle norm przepisanych.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiódł również powód, zaskarżając je w części obejmującej punkt II wyroku, w zakresie oddalenia powództwa co do kwoty 984 zł, zarzucając mu :

1. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 361 § 2 k.c. poprzez nie uwzględnienie kosztów poniesionych przez powoda w postępowaniu likwidacyjnym jako szkody, która powstała w związku z kolizją drogową zaistniałą w dniu 30 czerwca 2015 r., przez co naruszenie zasady pełnego odszkodowania;
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, poprzez przyjęcie, że powód nie udowodnił poniesionych kosztów w postępowaniu likwidacyjnym, podczas gdy w rzeczywistości fakt ten został udowodniony przez załączoną do akt sprawy fakturą VAT.

Wobec tak przedstawionych zarzutów skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda ponad kwotę zasądzoną w pkt I wyroku dodatkowo kwoty 984,00 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zarówno apelacja strony powodowej jak i pozwanej podlegała oddaleniu.

W opinii Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy właściwie ocenił zebrane w sprawie dowody i poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, dokonując oceny materiału dowodowego zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, nie uchybiając jednocześnie zasadom logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego oraz właściwego kojarzenia faktów. Sąd Rejonowy właściwie ocenił wiarygodność i moc dowodową poszczególnych dowodów, zgromadzonych w sprawie

i na ich podstawie poczynił właściwe ustalenia faktyczne. Sąd I instancji podejmując zaskarżone rozstrzygnięcie nie naruszył także przepisów prawa materialnego i dlatego Sąd Okręgowy akceptuje argumenty przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy dokona analizy zarzutów zgłoszonych w apelacji przez stronę powodową.

Zważyć należy, iż apelacja powoda koncentrowała się na nieuwzględnienie przez Sąd I instancji kosztów poniesionych przez powoda w postępowaniu likwidacyjnym jako szkody, która powstała w związku z kolizją drogową zaistniała w dniu 30 czerwca 2015r. Sąd Okręgowy podziela, co do zasady, stanowisko strony apelującej, iż koszty prywatnej ekspertyzy dokonanej w postępowaniu likwidacyjnym, której wynikiem było ustalenie koniecznych kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, mogą pozostawać w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem ubezpieczeniowym. W ocenie Sądu Okręgowego koszty poniesione przez poszkodowanego tytułem sporządzenia prywatnej opinii można uznać za uzasadnione w sytuacji, gdy pozwane towarzystwo odmawia zaspokojenia roszczenia poszkodowanego w pełnej wysokości, poszkodowany nie ma natomiast wystarczającej wiedzy, aby określić je samodzielnie. Taka też sytuacja miała miejsce w przedmiotowej sprawie. Wobec odmowy wypłaty pełnej kwoty odszkodowania powód zdecydował się zlecić sporządzenie prywatnej opinii, która nie potwierdziła stanowiska pozwanego. Powód nie posiadał fachowej wiedzy, aby zweryfikować poprawność przedstawionej kalkulacji i wyliczonego odszkodowania przez ubezpieczyciela, tym samym uzasadnione było zlecenie sporządzenia wspomnianej opinii. Reasumując należy stwierdzić, iż strona powodowa, co do zasady, poniosła również szkodę polegającą na konieczności poniesienia wydatków na prywatną ekspertyzę w postępowaniu przedsądowym i pozostawała ona w normalnym związku przyczynowym ze szkodą spowodowaną wypadkiem komunikacyjnym. W wyroku z dnia 2 września 1975 roku w sprawie sygn. akt I CR 505/75 Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że dokonana przed wszczęciem postępowania sądowego i poza zabezpieczeniem dowodów ekspertyza może być istotną przesłanką zasądzenia odszkodowania. W takim wypadku, koszt ekspertyzy stanowi szkodę ulegającą naprawieniu. Sąd Okręgowy pogląd powyższy podziela i uznaje, iż koszt ten może mieścić się w ramach odszkodowania należnego powodowi tytułem naprawienia szkody (art. 361 § 2 k.c.).

Przedmiotowe rozważania nie mają jednak wpływu, na prawidłowe, w ocenie Sądu Okręgowego, stanowisko Sądu I instancji, co do żądania zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej opinii z uwagi na nieudowodnienie wysokości roszczenia. Jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy, powód do akt sprawy przedłożył zbiorczą fakturę opiewającą na kwotę 984 zł, w której nie wyróżniono, ile wynosił koszt sporządzenia przez rzeczoznawcę majątkowego prywatnej kalkulacji szkody. Z faktury Vat nr (...) nie wynika bowiem, jakie koszty powód poniósł w związku ze sporządzeniem samej kalkulacji szkody, a jakie koszty poniósł w związku z działaniem pełnomocnika, zgromadzeniem i analizą akt oraz kosztami biurowymi. Połączenie różnych usług w jedną pozycję na fakturze VAT uniemożliwia dokonanie jednoznacznej weryfikacji i ustalenia, jakie rzeczywiście były koszty wykonania prywatnej ekspertyzy. W okolicznościach n/n sprawy brak jest bowiem podstaw, aby pozwanego obciążać kosztami działania pełnomocnika (por. orz. Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r., sygn. III CZP 32/03), jak również nie wykazano potrzeby oraz wysokości kosztów związanych ze zgromadzeniem i analizą akt oraz kosztami biurowymi. Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na stronie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, stosownie zaś do art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Trafnie zatem uznał Sąd I instancji, iż w okolicznościach niniejszej sprawy to powód powinien udowodnić istnienie dochodzonej wierzytelności, okoliczności jej powstania oraz przede wszystkim jej wysokość. W kontekście powyższych rozważań za błędne Sąd Okręgowy uznał twierdzenie, iż Sąd I instancji mógł dokonać samodzielnej weryfikacji w/w kosztów. Obowiązek ścisłego udowodnienia wysokości poniesionej szkody obciążał w n/n sprawie powoda i Sąd nie był władny do określenia jej wysokości na podstawie nie dających się zweryfikować i hipotetycznych przesłanek, zresztą z niczego nie wynikających.

Sąd Okręgowy uznał zatem, iż chociaż roszczenie powoda w zakresie zasądzenia kwoty 984 zł tytułem przeprowadzenia prywatnej ekspertyzy jeszcze w postępowaniu przedsądowym było, co do zasady, uzasadnione, to jednak pozostało nieudowodnione, co do wysokości i dlatego na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację powoda.

Za niezasadną Sąd Okręgowy uznał również apelację strony pozwanej. Wskazać należy, iż apelacja pozwanego koncentrowała się na zarzucie braku legitymacji czynnej powoda z uwagi na nie złożenie umowy zwrotnego przelewu wierzytelności z dnia 29 grudnia 2015r. przez powoda w pozwie. Zgodnie z art. 207 § 3 kpc Przewodniczący może przed pierwszym posiedzeniem wyznaczonym na rozprawę zobowiązać strony do złożenia dalszych pism przygotowawczych, oznaczając porządek składania pism, termin, w którym należy je złożyć, i okoliczności, które mają być wyjaśnione. W toku sprawy złożenie pism przygotowawczych następuje tylko wtedy, gdy sąd tak postanowi, chyba że pismo obejmuje wyłącznie wnioski o przeprowadzenie dowodu. Sąd może wydać postanowienie na posiedzeniu niejawnym.

W niniejszej sprawie strona pozwana w odpowiedzi na pozew podniosła zarzut braku legitymacji czynnej powoda z uwagi na dokonanie cesji wierzytelności na A. R. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) w G.. Z uwagi na powyższe, postanowieniem z dnia 18 marca 2016r. zobowiązano pełnomocnika powoda do złożenia w terminie 14 dni pisma przygotowawczego pod rygorem skutków z art. 2017 § 3 kpc. W określonym terminie pełnomocnik powoda złożył do akt sprawy umowę zwrotnego przeniesienia wierzytelności z dnia 29 grudnia 2015r. oraz wniósł o przeprowadzenie dowodu z tego dokumentu na okoliczność uzyskania przez powoda K. S. legitymacji czynnej, umożliwiającej dochodzenie przez powoda niezrealizowanej części wierzytelności wobec STU E.(...) w S. z tytułu odszkodowania za szkodę powstałą w dniu 30 czerwca 2015r. w niniejszym procesie. Wymaga wyjaśnienia, iż pismo przygotowawcze może być złożone zarówno przed pierwszym posiedzeniem wyznaczonym na rozprawę, jak również później w toku sprawy. Strona może złożyć pismo przygotowawcze z własnej inicjatywy albo na zarządzenie przewodniczącego lub postanowienie sądu. Własna inicjatywa strony w złożeniu pisma przygotowawczego została jednak ograniczona do początkowej fazy postępowania, tj. do rozpoczęcia pierwszego posiedzenia wyznaczonego na rozprawę. Do tego momentu uprawnienie do zarządzenia przedłożenia pisma przygotowawczego zostało także zastrzeżone dla przewodniczącego. W toku sprawy składanie pism przygotowawczych przez strony uwarunkowane jest wcześniejszym wydaniem przez sąd postanowienia zobowiązującego do złożenia takiego pisma.

Uwzględniając powyższe przyjęć należało, iż wynikające z postanowienia z dnia 18 marca 2016r. zobowiązanie pełnomocnika powódki do złożenia pisma przygotowawczego była prawidłowa w świetle dyspozycji art. 207 § 3 i § 6 kpc. Ponadto złożenie przez powoda pisma przygotowawczego z dnia 13 kwietnia 2016r. nie spowodowało zwłoki w rozpoznaniu niniejszej sprawy. Co do zasady Sąd Okręgowy uważa, że dopuszczalne jest przedstawienie nowych twierdzeń i dowodów w reakcji na zarzuty i dowody pozwanego przedstawione w odpowiedzi na pozew. Powód nie ma obowiązku przewidywania wszystkich możliwych wariantów przebiegu postępowania, wszelkich możliwych zarzutów pozwanego i jego hipotetycznych środków obrony oraz formułowania twierdzeń, wniosków i zarzutów, które potencjalnie mogłyby mieć zastosowanie (vide wyrok SN z dnia 30 października 2008r. II CSK 254/08, LEX nr 51199, wyrok SN z dnia 14 grudnia 2006r., I CSK 322/06, LEX nr 359483). Zasadnie zatem uznał Sąd meriti, iż powód K. S. uzyskał uprawnienie do dochodzenia wypłaty części odszkodowania w wysokości 5 300 zł na podstawie skutecznie zawartej umowy cesji wierzytelności z dnia 29 grudnia 2015r. Wobec faktu, iż apelacja strony pozwanej opierała się wyłącznie na zarzucie braku legitymacji czynnej po stronie powoda, uznając ten zarzut za pozbawiony podstaw, Sąd Okręgowy oddalił apelację pozwanego na mocy art. 385 kpc o czym orzeczono w punkcie 2 wyroku.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł w punkcie 3 wyroku, na mocy art. 98 § 1 w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 1 pkt. 1 w zw. z § 2 pkt. 2 i 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych mając na uwadze wartość przedmiotu zaskarżenia obu apelacji (900 zł – 135 zł).

SSO E. P. SSO K. G. SSO E. C.